

Mire vágyik az ember? Mire vágyunk mi?

Személyességre, érintettségre vágyunk, barátságra, együttlétre. A kisgyerek a szülei jelenlététől érzi magát jól, a tanítványok a Jézussal való együttlétet szeretik, mi az Istennel való személyes kapcsolatot vágyjuk. A valóságos dolgokat szeretjük magunk körül, ölelést, játékot, vacsorát, beszélgetéseket, jókedvet. A sötét-ségtől féltő kisgyerek nem anya fejtegetéseit akarja hallani arról, hogy nincs semmi veszély és nyugodtan bemehet a szobájába, feküdjön csak az ágyába, forduljon a fal felé és meglátja, milyen gyorsan el fog aludni – a sötét-ségtől féltő kisgyerek anyát akarja egészen, valakit, akinek az arca, hangja, keze ott van vele, aki valóságosan ül az ágya mellett, amíg el nem alszik. A tanítványok számára is központi kérdés Jézus velük-léte, ezért tanakodnak ennyit ezen a talányos mondaton: „Rövid idő s már nem láttok, ismét rövid idő s viszontláttok.”

Olyan ez a mondat, mint egy rejtvény, egy kód, egy fejtörő, az ember fejében önkéntelenül is megindulnak a fogaskerekek. Jézus ebben a részben, mint az ügyes pedagógus, vagy a jó regényíró: horogra akasztott csalit dob barátai elé, nyitányt a beszélgetéshez, vágyat a folytatáshoz. Naná, hogy ráharapnak! Egy egyszerű mondat végletekig tömörítve arról, hogy mi fog történni, egy részinformáció, ami kérdéseket vet fel. A tanítványok beszélgetnek, tanakodnak, morfondíroznak, gondolkoznak, téma lesz, kérdések lesznek, amihez aztán Jézus újra tud kapcsolódni, párbeszéd indul. Nagyon emberi, nagyon valóságos helyzetet teremt. Jézus eljövendő és szükségszerű szomorúságról beszél, ami azonban örömmé változik majd. Hogyan válhat a szomorúság örömmé, a gyász ünneppé? Az ember szomorúságot érez, ha elmúlnak a jó dolgok, a meghitt pillanatok, a kapcsolódás, a személyesség, mélyen gyászol és sokáig bánatos, ha elveszíti egy szerettét, barátját, tanítóját. A hiány a szomorúság forrása, a valóság egy darabjának elvesztése. Természetes érzés. Jézus azonban azt mondja, hogy nem öröm fogja helyettesíteni a szomorúságot – mint mikor bánkódunk valami elvesztése felett, de lassan megnyugszunk és új kalandok után néznünk – hanem ami kezdetben szomorúságra adott okot, az maga az öröm forrása lesz.

Nagyon különleges helyzet ez, nagyon másféle gyász, mint amit eddig tapasztalhattunk, nagyon másféle öröm. Mert itt a halál nem a valóság egy szeletének elmúlását hozza, hanem az isteni ígéretek beteljesítését, bátorságot, az igazság felismerését. Erőt, hitet, feladatot hoz, új kihívást, új örömet. Új Istenarcot.

Isten ügye a saját, legfontosabb ügye volt Jézusnak, személyessé tette, szavakat, tetteket adott neki, társakat keresett hozz. Ebben a rövid, talányos mondatban saját haláláról és feltámadásáról beszél. Arról, hogy személyes kapcsolatba kerülhetünk Istennel, mert arca van.

Garay Zsófia, Budapest